

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/18/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115227856
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Šaligová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4115227856.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Šaligovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Renáty Pátrovičovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovanej: Y. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. H. XXX/XX, XXX XX U., zastúpenej JUDr. Peter Havlík advokátska kancelária, s.r.o, so sídlom Damborského 13, 949 01 Nitra, o zaplatenie sumy 1.465,49 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 14C/542/2015-258 zo dňa 06.12.2021 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 1 ods. 1, 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 39, § 491 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, § 43 ods. 1 písm. a), 12 písm. b), § 13 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa 16.09.2015 domáhal zaplatenia sumy 1.465,49 eura s príslušenstvom titulom Zmluvy o poskytovaní verejných služieb uzatvorenej medzi jeho právnym predchodcom spoločnosťou F. Z., a.s. a žalovanou, na základe ktorej žalovanej poskytoval služby telekomunikačnej siete a žalovaná sa zaviazala uhrádzať mesačné poplatky za využívanie služieb. Žalovaná si svoju povinnosť riadne nesplnila, čím jej vznikol dlh vo výške 1.465,49 eura. Pohľadávka bola na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 20.11.2014 postúpená na žalobcu.

2. Súd vo veci rozhodol najskôr rozsudkom pre zmeškanie žalobcu č. k. 14C/542/2015-167 zo dňa 26.02.2020 tak, že konanie v časti o zaplatenie sumy 63,95 eura zastavil, žalobu zamietol a priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací uznesením č. k. 12Co/131/2020-224 zo dňa 26.08.2021 rozsudok pre zmeškanie v zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania pre absenciu splnenia kumulatívnych podmienok na jeho vydanie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil, že právny predchodca žalobcu spoločnosť F. Z., a. s. uzavrel dňa 04.03.2013 so žalovanou označenou ako fyzická osoba podnikateľ - Y. M. - X., IČO: XXXXXXXXX zmluvu o poskytovaní verejných služieb č. XXXXXXXXXX dňa 04.03.2013, dňa 26.02.2013 zmluvu o poskytovaní verejných služieb č. XXXXXXXXXX, dňa 26.02.2013 zmluvu č.

XXXXXXXXXX, dňa 26.02.2013 zmluvu o poskytovaní verejných služieb č. XXXXXXXXXXXX, a to podľa zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách spolu s Dodatkom, predmetom ktorých bolo poskytovanie elektronických komunikačných služieb volací program V. R., U. C.. Predchodca žalobcu vystavil žalovanej za poskytnuté služby viaceré faktúry, ktoré žalovaná neuhradila, a preto pristúpil k ich postúpeniu na žalobcu, a to zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 20.11.2014.

4. Z úradnej povinnosti súd skúmal aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu, a dospel k záveru, že žalovaná pohľadávka nebola na žalobcu platne postúpená. Uviedol, že pre platné postúpenie pohľadávky platia predpoklady podľa § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z., ktorých splnenie v spore preukazuje žalobca. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 43 ods. 3 zákona č. 351/2011 Z. z. je iba pohľadávka, ktorá je splatná, a to až po predchádzajúcej písomnej výzve podniku na plnenie potom, čo bol účastník nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči podniku, kedy môže podnik postúpiť svoju peňažnú pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku písomnou zmluvou inej osobe aj bez súhlasu účastníka. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo zákon č. 351/2011 Z. z., pri porušení ktorých právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon, a je preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný. Bolo povinnosťou žalobcu preukázať existenciu písomnej kvalifikovanej výzvy pre žalovanú a jej doručenie, prípadne odoslanie na poštovú prepravu žalovanej. Pokiaľ nebola preukázaná existencia výzvy v súlade s § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách a jej súčasné doručovanie žalovanej, je postúpenie podniku na inú spoločnosť neplatné. Ak teda žalobca nepreukázal, že si jeho právny predchodca splnil povinnosť vyplývajúcu mu z citovaného ustanovenia, nedošlo k platnému postúpeniu žalovanej pohľadávky na žalobcu a tento nedostatok znamená absenciu aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v spore. Námietky žalobcu vyhodnotil ako irelevantné, keďže skúmanie aktívnej vecnej legitimácie je úradnou povinnosťou súdu ex officio, čiže aj vtedy, keď ju žiadna strana nenamieta, a tiež z dôvodu, že pravidlá postúpenia pohľadávky rigorózne determinuje ustanovenie § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, a to nad rámec pravidiel cesie uvedenej v Občianskom zákonníku.

5. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania zohľadnil zavinenie žalobcu na zastavení konania (ktoré ostalo právoplatné, čo do sumy 63,95 eura) v časti o zaplatenie sumy 60 eur, keďže v tejto časti bolo konanie zastavené pre správanie sa žalobcu, ktorý vzal žalobu v tejto časti späť bez toho, aby išlo o reakciu na správanie sa druhej strany, a tiež zamietnutie žaloby v časti o zaplatenie sumy 1.405,49 eura, čo v konečnom hodnotení zodpovedá „neúspechu žalobcu“ a „úspechu žalovanej“, v 99,73%. Vo zvyšnej zastavujúcej časti (o zaplatenie sumy 3,95 eura), ktorá bola žalobcovi poukázaná z rozvrhu výťažku, zaviniła zastavenie konania žalovaná, a „úspech žalobcu“ tak predstavuje 0,27%. Keďže neúspech žalovanej bol len v nepatrnnej časti, takmer v mizivej časti, súd ho v konečnom posúdení nezohľadňoval a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súdny úradník po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť v celom rozsahu. Namietal nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne skutkové zistenia. Uviedol, že zákon č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v ustanovení § 43 ods. 13 nedefinuje náležitosti výzvy, ale len určuje jej formu, ktorá má byť písomná. Taktiež predmetné ustanovenie nepojednáva ani o forme doručovania písomnosti účastníkovi právneho vzťahu. Jeho právny predchodca vyzval žalovanú na splnenie dlhu okrem iných výziev i prostredníctvom vystavených faktúr, ktorých súčasťou bola upomienka na zaplatenie dlžnej sumy a ktoré sú svojim obsahom výzvami v zmysle ustanovenia § 43 ods. 13 citovaného zákona. V predmetných faktúrach pôvodný veriteľ pripomínal žalovanej dlžnú sumu za poskytovanie elektronických komunikačných služieb volací program V. R., U. C., pričom sám pôvodný veriteľ odporúčal žalovanej úhradu pohľadávok najneskôr do dátumu splatnosti na faktúre (výzve). Pôvodný veriteľ vyzval žalovanú na splnenie dlhu o. i. aj prostredníctvom faktúry č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX. Má za to, že pôvodný veriteľ písomne upozornil žalovanú o jeho vyúčtovaných a dlžných záväzkoch voči veriteľovi, resp. žalobcovi za spotrebované služby vo všetkých vystavených faktúrach a dokonca odporučil ich splatenie v určenej lehote splatnosti v každej z predmetných faktúr, pričom súčasťou každej vystavenej faktúry bola upomienka s dôrazným upozornením na zaplatenie dlžných súm, ktoré sú zároveň aj relevantnou výzvou podľa § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z. Žalovaná bola v čase

postúpenia pohľadávky napriek písomným výzvam postupcu v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní a postupca zároveň žalovanú riadne vyzval k úhrade jeho dlžného peňažného záväzku. Keďže jeho skutkové tvrdenia (ohľadom doručenia samotných faktúr, ktoré považuje za relevantnú výzvu v zmysle § 43 ods. 13) neboli protistranou popreté, v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 CSP ich treba považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo nutné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, že žalovaná bola postupcom riadne vyzvaná na zaplatenie svojho dlžného peňažného záväzku a v čase postúpenia pohľadávky bola napriek písomným výzvam postupcu v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči postupcovi dlhšie ako 90 kalendárnych dní (a to vo vzťahu k celej postúpenej pohľadávke). Na základe uvedeného zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže v konaní bolo preukázané, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomným výzvam postupcu v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z.

7. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadrila.

8. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) a po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Konanie v tejto veci bolo začaté za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, účinného do 30.06.2016 (ďalej len „OSP“), a tak odvolací súd v odvolacom konaní postupoval v súlade s ustanovením § 470 ods. 1, 2 CSP, podľa ktorého: (1) Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. (2) Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

9. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 1.465,49 eura s príslušenstvom titulom Zmluvy o poskytovaní verejných služieb uzatvorenej medzi jeho právnym predchodcom spoločnosťou F. Z., a. s. a žalovanou, na základe ktorej žalovanej poskytoval služby telekomunikačnej siete a žalovaná sa zaviazala uhrádzať mesačné poplatky za využívanie služieb. Žalovaná si svoju povinnosť riadne nesplnila, čím jej vznikol dlh vo výške 1.465,49 eura, ktorý bol následne postúpený na žalobcu, a to na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 20.11.2014.

10. Súd prvej inštancie skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore a dodržanie s tým súvisiaceho postupu obsiahnutého v ustanovení § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách. Listom zo dňa 17.09.2021 vyzval súd žalobcu, aby preukázal existenciu výzvy na plnenie, jej odoslanie na poštovú prepravu, a tým aj splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky (č. l. 232 spisu). Žalobca na výzvu súdu vo vyjadrení zo dňa 14.10.2021 uviedol, že splnenie zákonnej podmienky pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z. „je naplnené poučením dlžníka o existencii dlhu, realizovanom v zasielaných SMS notifikáciách, upomienkach, e-mailových notifikáciách, telefonických a písomných výzvach externých inkasných agentúr“. Poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 10bdo/4/2017, podľa ktorého oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu vecnú legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Uviedol, že preukazovanie doručenia výzvy na úhradu pohľadávky nemá oporu v zákone, keďže ustanovenie § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách hovorí len o existencii písomnej výzvy podniku.

11. Následne súd prvej inštancie vytýčil termín pojednávania na deň 06.12.2021, na ktorom vyslovil predbežné právne posúdenie veci podľa § 181 ods. 2 CSP, a žalobu pre neunesenie dôkazného bremena aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zamietol. Súd mal na základe vykonaného dokazovania za to, že žalobca nesplnil povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z., nepreukázal, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, a preto nie je v spore aktívne vecne legitimovaný. Vysporiadal sa aj s námietkami žalobcu vo vyjadrení zo dňa 14.10.2021, pričom

konštatoval, že skúmanie aktívnej vecnej legitímácie je úradnou povinnosťou súdu ex offio, t. j. aj vtedy, ak ju žiadna zo strán nenamieta, že pravidlá postúpenia pohľadávky rigorózne determinuje ustanovenie § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z., a to nad rámec pravidiel cesie uvedených v Občianskom zákonníku.

12. Vychádzajúc z vyššie opísaného postupu súdu prvej inštancie ako aj z vyjadrení žalobcu je zrejmé, že žalobca sa vôbec nezmienil, že faktúry vystavené žalovanej považoval zároveň za výzvy spĺňajúce náležitosti pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z., resp. vôbec neuviedol, že súčasťou faktúry je aj výzva na úhradu dlhu, čo prvýkrát uviedol až v odvolaní. Strana sporu má v prvom rade povinnosť tvrdenia, na ktorú nadväzuje a s ktorou súvisí povinnosť označiť dôkazy na preukázanie týchto tvrdení. Keďže žalobca uvedené pred súdom prvej inštancie netvrdil, tento sa nemohol s daným skutkovým tvrdením žalobcu v odôvodnení rozsudku ani vysporiadať. Žalobca dokonca v písomnom vyjadrení tvrdil, že splnenie zákonnej podmienky pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z. „je naplnené poučením dlžníka o existencii dlhu realizovanom v zasielaných SMS notifikáciách, upomienkach, e-mailových notifikáciách, telefonických a písomných výzvach externých inkasných agentúr“. Dôkazy k uvedeným tvrdeniam však nepredložil. Svoju obranu skôr založil na nedôvodnosti skúmania jeho aktívnej vecnej legitímácie v spore, pričom poukázal na to, že oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu vecnú legitímáciu.

13. Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 132 CSP, v zmysle ktorého má strana sporu v prvom rade povinnosť tvrdenia, na ktorú nadväzuje povinnosť označiť dôkazy na preukázanie týchto tvrdení. Za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Nesplnenie povinnosti tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie vo veci samej, neodôvodňujú odmietnutie žaloby pre jej vady, ale jej zamietnutie po vecnom prejednaní veci.

14. Odvolací súd poznamenáva, že súd nemôže v konaní nahrádzať úlohu žalobcu, ktorého povinnosťou bolo riadne tvrdiť a zároveň preukázať svoje tvrdenia. Žalobcovi muselo byť z výzvy súdu prvej inštancie zrejmé, že súd nemá preukázanú jeho aktívnu vecnú legitímáciu pre absenciu písomnej výzvy. Reakcia žalobcu však nesmerovala k faktúram a v nich obsiahnutým výzvam, na ktoré žalobca poukázal až pred odvolacím súdom. Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tieto skutočnosti tvrdiť a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak nemôže dosiahnuť v spore úspech. Pokiaľ v tomto prípade žalobca chcel uniesť dôkazné bremeno jeho aktívnej vecnej legitímácie v spore, bol povinný uviesť tvrdenia a zároveň poukázať na dôkazy, ktoré jeho tvrdenia podporujú. Keďže žalobca pred súdom prvej inštancie vyššie uvedené skutkové tvrdenia preukazujúce jeho aktívnu vecnú legitímáciu neuviedol a nepodporil ich ani potrebnými dôkazmi, musel odvolací súd konštatovať, že súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno o jeho aktívnej vecnej legitímácii v spore.

15. Skutkové tvrdenia žalobcu obsiahnuté v odvolaní (že vyzval žalovanú na splnenie dlhu okrem iných výziev i prostredníctvom vystavených faktúr, ktorých súčasťou bola upomienka na zaplatenie dlžnej sumy a ktoré sú svojim obsahom výzvami v zmysle ustanovenia § 43 ods. 13 citovaného zákona), považoval odvolací súd za novotu v konaní, ktorá je podľa § 366 CSP neprípustná. Odvolacia argumentácia v podobe novôt je prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok, a teda ak sa novoty týkajú procesných podmienok; vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu; má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Námietka žalobcu ohľadom jeho aktívnej vecnej legitímácie nespĺňa ani jednu z uvedených podmienok prípustnosti novôt, a teda odvolací súd v súlade s ustanovením § 366 CSP na predmetnú námietku neprihliadol.

16. Žalobca mohol a aj mal skutkové tvrdenia ohľadom faktúr a v nich obsiahnutých výziev na zaplatenie dlžnej sumy uviesť pred súdom prvej inštancie, keďže bol súdom písomne upozornený na nepreukázanie jeho aktívnej vecnej legitímácie z dôvodu absencie písomnej výzvy v zmysle ustanovenia § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z. Súd by sa v takom prípade musel jeho skutkovými tvrdeniami v odôvodnení rozsudku vysporiadať; uviesť, či tieto dôkazy spĺňajú kritériá výzvy, ktorú má na mysli ustanovenie § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z. Keďže uvedené skutkové tvrdenia žalobcu ohľadom faktúr a výziev pred súdom prvej inštancie absentovali, tento sa s nimi v odôvodnení rozsudku

ani nemohol vysporiadať. Správne sa však vysporiadal s námietkami žalobcu vo vyjadrení zo dňa 14.10.2021, ktoré boli reakciou žalobcu na výzvu súdu, aby preukázal existenciu výzvy na plnenie, jej odoslanie na poštovú prepravu, a tým aj splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky.

17. Žalobca v odvolaní tiež namietal, že žalovaná nepoprela jeho skutkové tvrdenia o doručení faktúr podľa § 151 ods. 1 CSP, a preto ich treba považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia. Je pravdou, že žalovaná doručenie faktúr nepoprela, avšak podstatné v danom prípade je, že žaloba nebola zamietnutá z dôvodu, že by žalobca nepreukázal, že faktúry neboli žalovanej doručené. Žaloba bola zamietnutá pre neunesenie dôkazného bremena spočívajúceho v preukázaní existencie písomných výziev v zmysle § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z. a v absencii skutkových tvrdení žalobcu, že práve vystavené faktúry a v nich obsiahnuté výzvy, mali byť tými výzvami, ktoré má na mysli vyššie citované znenie zákona. Žalobca totiž zostal v spore pasívny a svoju aktívnu vecnú legitimitáciu nepovažoval za potrebné preukazovať, keďže vychádzal z toho, že oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu vecnú legitimitáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Podľa § 154 CSP možno prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. V danom prípade sa tomu tak nestalo, a preto sa ani súd prvej inštancie nemohol s argumentáciou žalobcu (prezentovanou až v odvolacom konaní) v odôvodnení rozsudku vysporiadať. Žalovaná však na pojednávaní poprela aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu, keďže žalobca nepreukázal, že ju upozornil sms notifikáciami, upomienkami, e-mail notifikáciami, ako to tvrdil vo svojom vyjadrení. Avšak aj v prípade, ak by žalovaná aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu nepoprela, súd sa ňou musel zaoberať z úradnej povinnosti. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

18. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, voči ktorej bola žaloba zamietnutá a ktorej z toho dôvodu patrí náhrada trov účelne vynaložených v tomto štádiu konania (§ 255 ods. 1 CSP). Odvolací súd jej preto náhradu týchto trov voči žalobcovi priznal v súlade s ustanovením § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).